POARTA MAGICĂ A NEŞTIUTEI LUMI

O întindere tăcută, stranie, neaparţinând a nimic cunoscut. Mii de kilometri pătraţi de teren, râuri care îşi unduiau apele, păduri virgine, stânci. Dedesubtul tuturor acestora, peşteri misterioase, stalactite ale tăcerii.

O lume pe care aţi mai întâlnit-o, o cunoaşteţi din farmecul şi liniştea naturii, din excursiile montane – dar aceasta avea o particularitate anume: pe cât de fermecătoare, de întinsă, pe atât de lipsită de viaţă.

Atrăgătoare, şi totuşi stearpă.

Nu existau oameni, nici animale, nici peşti, iar amintitele păduri virgine erau populate de arbori ai unei alte lumi, care nu trăiau, nu pulsau a viaţă – ci doar decorau, într-un mod ciudat, peisajul.

Singurul spaţiu care părea mai animat era cel alcătuit dintr-un fel de vulcani noroioşi – dar iluzia de mişcare era dată doar de tranzitul gazelor.

Undeva, în adâncuri, s-a auzit clipocitul lipsit de orice conţinut din interiorul unei peşteri a nimănui.

*

M-am trezit după un somn mai prelungit şi mai agitat decât de obicei şi am privit fix pe fereastră. Din nou acel vis... haos, tăcere, neant. O poartă către o altă lume.

Îmi era foarte greu să descifrez cu adevărat ceva. Îmi convenea sau nu, trebuia să recunosc că nu la mine se afla cheia.

Trebuie să mă concentrez pentru o nouă zi de lucru... De când studiam fenomenele stranii, împreună cu colegii mei, aveam tot mai des probleme în a mă adapta trecerii de la o stare la alta, uneori şi în echilibrarea ritmului veghe-somn.

Nu mă puteam adapta nicicum lumii de coşmar în care trăiam. Cum societatea ideală, perfectă, în care nimeni să nu sufere şi nimeni să nu fie nedreptăţit era imposibilă, pot spune că deja nu mai căutam decât o poartă către dincolo.

Dar până la acea misterioasă trecere, trebuia totuşi să-mi câştig locul, să-mi perfecţionez periplul pe Pământ. Acum lucram la un caz bizar, o fetiţă de 9 ani care rostea texte într-o limbă complet necunoscută, însă având coerenţă şi părând că ştie foarte clar ce spune.

Mă intriga... Se exterioriza, îşi punea în practică mica demonstraţie în serile cu lună plină, urcându-se pe acoperişul casei... Nu era însă posedată, nu făcea crize violente, ci doar îşi ducea cu minuţiozitate micul recital până la capăt, ca pe un ritual...

M-am interesat şi am aflat că părinţii erau buni credincioşi, însă nu

aparţineau niciunei secte sau organizaţii de genul acesta. Atunci, totul nu se putea explica decât prin interferenţa lumii fetiţei cu o alta, iar micul număr de magie nu era, de fapt, decât o descriere. O redare fidelă a ceva care, în starea de veghe, nu ar fi putut fi catalogat drept cunoscut, poate că micuţa n-ar mai fi avut nicio reacţie fără acel stimul exterior, în fapt un catalizator.

Eram presat să dau explicaţii, să dezvălui adevărul. Ce stupiditate! Eram de acord cu studierea acestor fenomene, altfel nu m-aş fi înscris în organizaţie, dar... pentru numele lui Dumnezeu, *explicaţii, adevăr...* aceste cuvinte nu aveau ce să caute în vocabularul meu. Paranormalul trebuie admirat, simţit, atins... nu descifrat.

Dar cel mai straniu era că aveam impresia că răspunsurile pe care le căutam cu privire la o altă lume, superioară, ce ar fi putut justifica întrucâtva prea ades anosta trecere pe Pământ se aflau undeva în lumea pe care o vedea copila... Cheia era undeva la intersecţia cu acele sfere ce i se dezvăluiau în vreme de *full moon*.

M-am contrazis, violent, cu cel care mă angajase. I-am explicat că sunt conştient că mi-am asumat o meserie, dar în acelaşi timp această îndeletnicire aproape ezoterică nu putea fi asemuită cu cele de rând, rezultatele studiului nu pot fi măsurate la kilogram. Ce să vă spun, la sfârşit, că fetiţa deliează pentru că are vreo afecţiune sau fiindcă a avut vreun unchi suferind de epilepsie? Doar ştiu că nu e aşa. De pildă, ca să vă dau doar un exemplu, minunea lui Iisus cu pâinile şi peştii, a demonstrat-o cineva ştiinţific? A analizat-o în felul acesta? Nu, şi totuşi e un reper pentru mii de credincioşi, de pe întreg mapamondul.

Trebuie să acceptaţi că oarecum similar stau lucrurile şi cu copila rătăcită... Chiar dacă ea nu înfăptuieşte o minune, ci doar ne deschide o poartă.

Pe care noi, orbiţi de orgolii şi de căutarea unor explicaţii mărunte, nu putem să o vedem în adevărata sa măreţie...

*

Un teren arid, o întindere imensă, aproape perfectă, dar umbrită, aruncată în întuneric de un singur element: absenţa vieţii.

Poate fi fascinant să descoperi aceste ţinuturi, la fel cum o peşteră, adâncul unui ocean sau tumultul unei cascade te pot impresiona profund, poate că vei găsi, de nicăieri, puterea de a străbate mii de kilometri pentru a le parcurge, pentru a le vedea, dar nu vei găsi în ele *miracol*. Nu te vor *vrăji*. Nu vei *uita de tine.*

Aceasta este diferenţa.

Sunete amestecate, primordiale, curgeri de ape, furtuni, văi scăldate în tumultul unei naturi extraterestre. Un ţinut întreg aşteptând, de fapt, în cele din urmă clipe, un miracol, o atingere care să-i dăruiască viaţă.

Un clipocit fără ecou. O cădere în adâncuri fără durere. Un arbore fără

sevă. Aceasta este istoria mută a ţinutului uitat de Dumnezeu.

O forţă colosală zace în această regiune în care parcă timpul a uitat să mai pornească. Un imens potenţial neexploatat.

Tărâmul care n-a murit niciodată... Însă doar fiindcă niciodată nu s-a născut.

Prăbuşirea apei în cascadă... Aglomerările de nisip.

O multitudine de bucăţele colorate, ca într-un caleidoscop.

Undeva departe, foarte departe, o fetiţă strigă în miezul nopţii după tine... Trăieşte drama de a nu-ţi putea insufla suflul feminin, matern, al vieţii...

*

Am studiat caz după caz. Am cules, mereu, aceleaşi flori amare ale reproşului izvorât din neînţelegere.

De ce nu dau verdicte. De ce nu etichetez. De ce nu deconspir.

Chiar n-aţi înţeles că mă confrunt cu cea mai magică dintre lumi, cu cea mai incertă dintre promisiuni, cu cel mai imposibil pariu? Cu ceva care te poate face să-ţi îngheţe sângele în vene, să uiţi cine eşti, să nu mai înţelegi de unde vii şi încotro te îndrepţi?

Cu ceva mai sacru decât un jurământ, dar mai lipsit de contur decât o fantomă?

Paranormalul... Pentru mine e un nume dulce, un legământ preţios... Nu-mi cereţi să-l cobor între valorile unei lumi absurde, pe alocuri chiar schizoide. Chiar nu merită această pângărire, acest masacru.

Ultima reprezentaţie a fetiţei a fost aproape de perfecţiune, un show total. S-a urcat într-o noapte pe acoperiş, apoi s-a înălţat puţin deasupra acestuia, într-un inedit număr de levitaţie. A rostit un şir de incantaţii într-o ordine numai de ea ştiută, încet, încet, apoi cu glasul tot mai ridicat, din ce în ce mai tare, până când vocea sa cristalină a acoperit păcatele omenirii. A readus spirite dintre morţi, a spart vrăji mai puternice decât magia neagră, a făcut ca timpul să se oprească... Între lumi paralele, s-a apropiat de templul sacru al adevărului... Pe care voi, însă, nu l-aţi înţeles niciodată.

S-a înălţat cu mult deasupra lumii, rămânând însă fizic, cu trupul, aici, lângă noi.

Vreţi să vă *explic*? Să vă *definesc*? Ca să fiţi siguri că n-a fost o iluzie?

Sincer, sunt dezgustat. Ar fi o muncă de analfabet, de grobian. Mă tem că doar asta vă pot răspunde. Punct.

Apoi, când tocmai mă pregăteam să-mi dau demisia din organizaţie, de parcă ar fi ştiut, au întors lucrurile cu 180 de grade.

Nu mai conteneau cu laudele, cu mulţumirile, cu formulele de politeţe.

"Eşti unul dintre cei mai importanţi membri ai organizaţiei", "Nu ne-am fi descurcat fără tine", "Ai scris istorie aici".

Vanitatea, acest monstruos defect uman, începuse să-mi dea târcoale. Nimeni nu putea rămâne insensibil la aşa ceva, oricât de ponderat ar fi. Îmi imaginam interviuri, apariţii în ziare, consacrare.

Dar eram suficient de lucid pentru a-mi pune o întrebare pe cât de simplă, pe atât de esenţială: *de ce* o făceau?

Fiindcă desigur că nu le-am putut desluşi în niciun fel misterul fetiţei şi al reprezentaţiilor sale.

*

Cercuri dansând în eter, într-o cavalcadă ameţitoare. Vulcani erupând, pământul tremurând. Miracolul apei.

O întreagă lume, matematică, perfectă, funcţionând ca un ceasornic, şi totuşi lipsită de singurul atribut care ar putea-o înălţa către plus infinit, care i-ar putea da grandoare, care ar împlini-o: viaţa.

Nici stalactitele, nici apele învolburate, nici arborii artificiali nu pot spune o poveste, dacă timpul n-a început încă numărătoarea, rămânând blocat la zero. Dacă acea lume n-a cunoscut nici păsările cerului, nici peştii oceanului, nici animalele terestre.

Vraja lor e artificială, timpul lor e suspendat.

Şi totuşi, la mii de kilometri distanţă, pierdută într-un Univers prea perfect pentru a fi descifrat, o fiinţă striga cu deznădejde, tânjea după ea, îşi dorea cu ardoare o atingere mistică, o clipă a adevărului: fetiţa care voia să dăruiască însufleţire.

De parcă ar fi ştiut, în timpul ultimei furtuni, râurile au ieşit din matcă, pământurile s-au crăpat, trăsnetele s-au abătut asupra pădurii artificiale. Firea s-a dezlănţuit într-un mod unic, grandios, total, intuind fatala apropiere, momentul unic, contopirea contrariilor.

Dacă asupra acelor ţinuturi ar fi planat vreun blestem, ceva care să le ţină în nemişcare, ei bine, se apropia momentul când o forţă uriaşă, incomensurabilă, se va trezi pentru a împlini ceea ce trebuia împlinit, prin trupul firav, dar plin de energie divină, al unei fetiţe studiate de semeni prea puţin luminaţi, aproape inconştienţi.

Undeva, în străfundurile unei peşteri, s-a auzit un clipocit lipsit de conţinut.

Era pentru ultima oară că avea să răsune aşa.

*

De ce o fac? M-am lăsat păcălit prea uşor de formulele lor politicoase, de feţele lor zâmbitoare, de introducerile afabile.

De-abia acum îmi dau seama că atunci când am semnat contractul, am comis, de fapt, o mare greşeală: o asemenea îndeletnicire nobilă, unică, nu trebuie tratată ca o ştiinţă, ca o meserie. Nu pot să accept să primesc un onorariu, să am un contract de muncă, să îmi asum - într-un fel sau altul - găsirea unor răspunsuri întemeiate, elucidarea unor mistere. Mai devreme

sau mai târziu, totul se va întoarce împotriva cauzei, şi chiar a mea, strivindu-mă.

Au fotografiat-o pe copilă, au filmat-o cu o cameră de ultimă generaţie. Au imortalizat-o, au măsurat-o în pixeli, centimetri, mai ştiu eu ce unităţi.

Chiar asta vreţi? Să înţelegeţi care era misterul?

Prea bine. Atunci aruncaţi totul la gunoi şi închideţi ochii. Imaginaţi-vă, preţ de câteva minute, o lume aflată la milioane de kilometri distanţă, un tărâm unde totul este lipsit de viaţă, deşi nu imobil. Apoi, cvasiimposibila joncţiune, petrecută totuşi, printr-o sclipire de geniu a micuţei pe care o priviţi sub lupă.

Puteţi face asta?

*"Nu există pustiu; ci doar incapacitatea noastră de a umple golul în care trăim" *.*

Vă amintiţi, cumva, acest citat?

Atunci, dacă nu veţi înţelege niciodată, de ce mă asaltaţi cu formule de politeţe, cu linguşiri mârşave şi banale?

Foarte târziu, am descifrat misterul.

Ocultiştii vorbeau deja de un salt într-o dimensiune superioară, de o trecere a umanităţii pe o altă frecvenţă.

Atunci, la ce s-au gândit "prietenii" mei? Ca să deţină controlul, trebuiau să pătrundă în cât mai multe minţi, să descifreze cât mai multe suflete. Eu, inginerul, funcţionarul, cutare, cutare, chiar şi fetiţa, nu reprezentam decât nişte pioni pe o imensă tablă de şah. Ne ţineau pe loc cu formulele lor protocolare, iar cu cât ne cunoşteau mai bine, cu atât urma să le fie mai uşor să ne manipuleze la momentul 0. Poate că lor nu le convenea acel salt, acea trecere. Nu cu toţi deodată. Nu fără ei.

Şi atunci, şi cu ajutorul armelor psi, puteau declanşa un contraatac înainte de desfăşurarea evenimentelor. Cel mai sinistru scenariu care mi-a apărut ca posibil a fost că, profitând de slăbiciunile noastre, ne vor asmuţi unii contra altora, ne vor pune, practic, să ne omorâm între noi.

Ha, ha. Să credeţi voi că am să vă las să faceţi asta. Cel puţin, nu mie. Nu ei.

O voi lua pe fetiţă şi voi sări împreună cu ea prin acea Poartă a Timpului care mă obsedează de la început, încă dinainte de a o cunoaşte pe micuţă. Vom evada într-o altă lume.

După aceea, puteţi să căutaţi câte explicaţii veţi dori. Nu va mai fi nimeni să vi le ofere.

Ceea ce, până la urmă, am şi făcut. Am pândit noaptea cu lună plină, am aşteptat ca cerurile să se crape, şi m-am urcat pe acoperiş alături de fată. Am ţinut-o de mână în timp ce rostea incantaţiile şi m-am concentrat, cu toată puterea fiinţei mele, la o lume stranie, necunoscută... I-am făcut semn copilei să fie pregătită să sară alături de mine.

*

Ne-am trezit într-o întindere nemărginită, plină de văi minunate, de munţi şi de ape, o feerie, însă pe meleaguri fără suflarea vieţii, inerte, în felul lor.

Am mers aşa kilometri întregi, ca printr-un deşert, traversând ţinuturi ale nimănui.

La un moment dat, pământul s-a cutremurat, cerurile s-au deschis şi o stâncă imensă, albă, s-a crăpat în două, făcând să ţâşnească din ea o apă limpede precum cristalul.

Fetiţa s-a apropiat încet şi a atins-o cu mâna, lăsând apa să i se prelingă pe trup.

Am simţit ceva ca un scurtcircuit, din cap până în picioare, timpanele mi-au fost asurzite ca de un vuiet, şi am ştiut că acela a fost momentul joncţiunii mult-aşteptate.

De-acum o lume nouă se va deschide în faţa noastră, uluitoare, flamboaiantă şi, mai presus de toate, vie!!

Natura s-a prosternat în faţa ei ca la vederea unei zeităţi, bolovanii de la intrările în peşteri s-au dat la o parte, apele s-au intersectat într-un singur punct, iar prin trunchiul celui mai vechi arbore artificial a început să curgă un lichid ciudat, nemaiîntâlnit până atunci: seva.

Fetiţa s-a uitat în jur, extaziată, şi totul ar fi fost absolut minunat, perfect, dacă n-ar fi fost, în acelaşi moment, săgetată de un sentiment nou, la vederea unei întregi lumi pe care o adusese la viaţă prin doar aparent mărunţele-i puteri: orgoliul. Mândria nemăsurată că **ea** a înfăptuit toate acestea.

Nu aveam de unde să ştim, niciunul dintre noi, că în emisfera cealaltă a planetei mai pătrunseseră, cam în acelaşi timp, o femeie şi un şarpe...

"Micuţa mea, să rămâi la fel", i-am şoptit. "Încearcă să fii tot atât de neclintită şi când va veni ceasul ispitei... Altfel, istoria se va repeta...".

** Aforism de Octavian Paler*